

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník XXV.

Marec-Apríl

2022

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours

Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

Číslo 3-4

Krížová cesta

V ostatných rokoch pozorujem, že rôzne prejavy ľudovej zbožnosti mladšej generácii už príliš veľa nehovorí. Modlitby a pobožnosti, ktoré často majú bohatú históriu moderného človeka neoslovujú. Nie raz som sa zamýšľal, čo je toho dôvodom?! Odpoveď stále nemám jednoznačnú, no som presvedčený, že mnohé pobožnosti by si zaslúžili akúsi „renesanciu“ alebo znovuobjavenie.

Pobožnosť krížovej cesty (lat. Via Crucis) v dnešnej podobe poznáme už z neskorého stredoveku. K jej šíriteľom patrili hlavne sv. Bernard z Clairvaux, sv. František z Assisi či sv. Bonaventúra. Svoj pôvod má zrejme v cestách pútnikov, ktorí sa vydávali do Jeruzalema, aby putovali po stopách Ježišovho umučenia. Stáť na miestach, kde Ježiš prežíval svoje utrpenie a uvažovať o súvislostiach so svojim životom, priťahovalo stále viac ľudí. Keď neskôr kvôli Turec-

kým vpádom nemohli pútnici navštevovať Svätú zem, začali sa na Západe stavať kalvárie, ktoré mali pripomínať udalosti našej spásy a priblížiť ich všetkým ľuďom. Počet zastavení krížovej cesty kolísal, až sa ustálil na dnešných štrnást ako ich poznáme. Cirkevné potvrdenie tejto pobožnosti vo forme udelenia odpustkov dal františkánom už pápež Inocent XI. v roku 1686.

Krížová cesta je charakteristickou pobožnosťou pre pôstne obdobie – čas, kedy hovoríme o stíšení sa a zahľadnutí do svojho vnútra. Sami sa stretávame vo svojom živote s krížom a ťažkosťami. Nesieme ich a padáme pod nimi, stretávame Veroniky, Šimonov, potácame sa opäť padáme. Každý žijeme svoju vlastnú krížovú cestu. Spojiť svoje utrpenie s Ježišovým nám môže pomôcť nachádzať nový zmysel v utrpeniach nášho života.

(pokračovanie na strane 2)

Krížová cesta

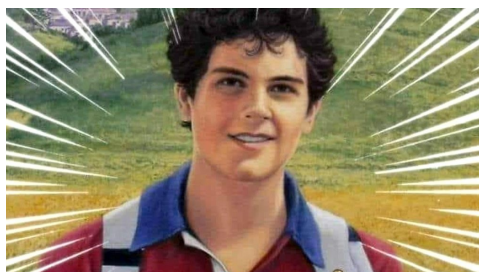
(pokračovanie zo strany 1)

Krížová cesta nás môže viesť do hlbšieho uvažovania a prežívania tajomstiev Veľkej Noci. Niekedy hľadáme nové veci, ktoré by oživilo naše duchovno. Znovuobjaviť to, čo už poznáme a možno len zapadlo prachom však môže byť tiež zaujímavé.

Milan Cehlárik, administrátor

Carlo Acutis

Carlo sa narodil v Londýne 3. 5. 1991, rodičom Andreovi a Antónii. Krátko po jeho narodení sa presťahovali do Milána. Tam pristúpil aj k prvému svätému prijímaniu. V Miláne prijal aj sviatosť birmovania. Zomrel veľmi mladý vo veku 15 rokov na leukémiu 12. 10. 2006. Už 10. októbra 2020 bol blahorečený v Assisi pápežom Františkom. Carlo Acutis vyrastal ako každé iné dieťa. Mal veľký záujem o počítače. Vytváral webové stránky, rád programoval, venoval sa filmovému strihu. Jeho priatelia, aj dospelí inžinieri ho považovali za génia. Predsa bol iný. Naplno sa v ňom prejavovala Božia milosť. Denne chodil na svätú omšu, kde sa modlil pred svätostánkom. Modlil sa ruženec, prinášal obety. Veľmi rád

pomáhal opusteným a chudobným. Svedkom jeho vzťahu k Eucharistii je živé svedectvo-výstava eucharistických zázrakov, ktorú pripravil na webových stránkach. Odkedy prvýkrát prijal Krista, nevynechal svätú omšu, ani modlitbu ruženca. Veľmi si ctil Madonu. Moderný život a život s Kristom dokonale skĺbil. Ešte pred smrťou obetoval svoje utrpenie za pápeža a celú cirkev. Sám hovorieval, že našim kompasom je Božie slovo, ku ktorému sa máme neustále vracat'. Na to aby sme dosiahli nebo, potrebujeme špeciálne prostriedky a to sviatosti a modlitby. "Zvesť o jeho svätosti, sa rýchlo rozšíril do celého sveta. V jeho živote sa udialo niečo veľké, pred čím sa sám skláňam.", vyhlásil Mons. Ennio Apeciti, zodpovedný pre kauzy svätých Milánskej arcidiecézy. Už krátko po jeho smrti sa začali ozývať hlasy za jeho blahorečenie, čím získal titul služobník Boží.

7 vecí, ktoré nás môže blahorečený Carlo Acutis naučiť:

1. Nehľadáajte seba, ale Boha.
2. Ste originálmi a Boh má pre vás neopakovateľný príbeh.
3. Svätosť je vašim reálnym cieľom, ku ktorému smerujete.
4. Eucharistia je diaľnicou do neba, preto ju prijímajte často.
5. Nebojte sa často pristupovať k sviatosti zmierenia.
6. Hľadáajte Krista vo svojich blízkych, obzvlášť chudobných.
7. Modlite sa každý deň ruženec a budujte vzťah s Máriou.

Našou metou nemá byť koniec, ale večnosť. Večnosť je naša vlasť. Už od počiatku sme v nebi očakávaní. Všetci sa

rodia ako originál, ale mnohí zomierajú ako fotokópie. Carlo Acutis

A.I.

Liturgické okienko

Vieme, že liturgického roka máme viacero možností získať odpustky. Táto možnosť je určená pre nás alebo pre duše v očistci. Jedinečnú príležitosť máme aj počas pôstneho obdobia. Totiž veriaci, ktorý sa v piatok v Pôstnom období pomodlí po prijímaní pred obrazom Ježiša Krista Ukrižovaného modlitbu „Dobrý a preláskavý Ježišu“, môže získať za obvyklých podmienok úplné odpustky. Túto modlitbu nájdeme skoro v každej modlitebnej knižke či spevníku. Tu sú jej slová: **Dobrý a preláskavý Ježišu, pred Tvojou tvárou padám na kolená a s celou vrúcnosťou duše Ťa prosím a žiadam: dobrotivo do môjho srdca vtlač city živej viery, nádeje a lásky, ako aj opravdivú Pútosť nad mojimi hriechmi a pevné odhodlanie ich napraviť. Dobrý Ježišu, s veľkým dojatím a bolesťou duše, uvažujem a rozjímam o Tvojich piatich ranách. Mám pred očami, čo o Tebe do tvojich úst vložil prorok Dávid: Prebodli mi ruky aj nohy, môžem si spočítat všetky svoje kosti (Ž 22,17).**

Milan Cehlárik, administrátor

Šachovnica života

Naše rozhodovanie často pripomína komplikované úvahy nad šachovnicou. Čierne a biele figúrky akoby reprezentovali správne a nesprávne rozhodnutia. Túžime robiť správne kroky, ale nie vždy nám to ide. Pri šachu vzniká neobmedzené množstvo pozícií. Každú si musí šachista správne vyhodnotiť a riešiť. Keď skúsený hráč odhalí kritické pozície, nad nasledujúcim ťahom sa zamyslí na dlhší čas. Nehľadá konkrétny ťah, ale plán hry. Začínajúci hráči, najmä žiaci, robia veľké chyby, ale napriek tomu nemusia prehrať partiu. Silní šachisti nerobia veľké chyby. To isté platí aj v živote. Je vôbec možné v tejto hre zvíťaziť? A kto je vlastne našim protivníkom? Kto ťahá čiernymi figúrkami? Každý komu len trochu záleží na hre života, po čase zisťuje, že jeho súperom nie je anonymné zlo, ani to nie sú tí druhí. To sme my sami, čo obratne otáčame šachovnicu nášho svedomia a ťaháme raz bielymi, raz čiernymi figúrkami. Ako to dopadne? Keby sme mali byť svojimi vlastnými sudcami „milosť“, alebo „väzenie“? Svet by sa asi veľmi rýchlo rozdelil na omilostených a odsúdených. Čo môže byť horšie

ako byť svojim vlastným sudcom? Výčitky svedomia, strach, že nás odsúdia iní, či zahanbenie nad sebou samým sú skúsenosti, ktoré nie je možné nezažiť. Kto sa nad sebou trochu úprimne zamyslí uzná, že nie je žiaden anjel. Často s údivom pozorujeme svoje vlastné konanie a svoje vnútro a zrazu si kladieme otázku: „čo to robíš?“ Ocitáme sa v stave, kedy prestáva byť platné to, čo sme si od seba sľubovali. Otvára sa v nás „temná hlbina“ a zisťujeme, že sme hriešni. Všetci sme hriešni, všetci... Ak hovoríme, že nemáme hriech klameme sami seba. Uvedomiť si vlastnú hriešnosť je našim východiskom. Hanbiť sa za vlastné hriechy je vzácna cnosť pokorného človeka a nevyhnutnosť pre prijatie Božieho odpustenia. Boh jediný je oprávnený, aby nám odpustil naše hriechy a očistil naše srdce. Je láskavý a ochotný nás vypočuť s nehou Otca. Otvoriť svoju náruč a darovať nám pokoj. Toto je to, čo sa deje vo sviatosti zmierenia. Aj keď znovu a znovu zhrešíme máme u otca svojho zástancu Pána Ježiša. Musíme sa pred neho postaviť s pravdou o nás samých, otvorene mu o sebe povedať všetko. Byť pokorný a ponížený. Nečaká nás preto, aby nás karhal a trestal, ale preto, aby nám odpustil znovu a znovu... Našou kresťanskou povinnosťou je aspoň raz v roku sa vyspovedať a prijať sviatosť oltáru. Ak chceme, aby sa spoveď stala nástrojom nášho duchovného rastu, musíme vytesniť naše negatívne pocity zo spovede a prestať brať spoveď len ako „čistiarenň“ a „mučiarenň“. Musíme prekonať svoj strach a skúsiť všetky pochybnosti zveriť Ježišovi. Strach je zbytočný po-

trebná je dôvera. Človek nerád hovorí o svojich pochybeniach, ale trvalé trápenie je ešte horšie. Trápenie je zbytočné, pretože vieme, že Božie milosrdenstvo je nekonečné. Strach môže „zabetónovať“ našu snahu a práve toto je to najväčšie nešťastie. Spoznávať seba samého je Boží dar. Pri spytovaní svedomia by sme mali prejaviť úprimnú snahu, že chceme poznať svoje chyby a zlyhania a zároveň by sme mali pocítiť úprimnú ľútosť vychádzajúcu z našej viery. Pre našu dušu je najdôležitejšie očistiť ju od pýchy, klamstva, nenávisti, zloby, ľahostajnosti, lakomstva nie však stlačením akéhosi čistiaceho programu, ale úprimnou spoveďou.

Lenka

Tebe dôverujem

Človek... tvor dokonalý. Narodí sa dieťa. Má oči, ktorými bude pozerieť. Uši, ktorými bude načúvať. Ústa, ktorými prehovorí. Nohy, ktoré ho ponesú. Ruky, ktoré budú objímať. Srdce, ktoré bude milovať a v neposlednom rade mozog, ktorým bude premýšľať. Príde na svet malé stvorenie, ktoré potrebuje opateru. Najdôležitejšou osobou je mama. Ona ho ochraňuje, v jej náručí sa cíti bezpečne. Ona prvá vidí, cíti a počuje, čo potrebuje. Dieťa rastie, začína vnímať. Jeho obzor sa rozširuje. Spoznáva ľudí okolo seba. Postupne začína prijímať okolie. Otec, babka, dedko, brat, sestra. Prvý krok. Bojí sa, nemá istotu. Predsa to nevzdá. Tešíme sa spolu, naberá odvalu. Kráča. Prídu prvé zúbky, prvé slová. Každý sa snaží zachytiť tieto okamihy. Prvé narodeniny. Potom 2, 3...10, 20 rokov... Z malé-

ho dieťať a sa stáva dospelý človek. Dospelosť, to nie je už tá detská bezstarostnosť. "Zrazu príde otázok pár, čo trápia srdce a trápia tvár..." Tak sa spieva v jednej piesni. Myslím, že každý jeden z nás sa už ocitol na rázcestí. Kto nám odpovie na otázky? Kde hľadať tú správnu odpoveď? Ktorým smerom ísť? Dôvera! Všetci potrebujeme niekoho, komu môžeme dôverovať. Už ako malé dieťa sa spolieha na svoju mamu, otca, neskôr manžela, manželku. Kolobeh života. Dokážeme si uvedomiť, že je tu On...? Tebe Bože verím, Tebe dôverujem! Koľkí z nás sú ochotní a schopní mu naozaj veriť? Koľkí z nás vedia prijať jeho plány? Nevie. Často sa aj ja pýtam Pána Boha, čo mi chce naznačiť. Hovorím si: "Bože Ty ma poznáš, Ty vieš, čo dokážem uniesť. Ty vieš ako reagujem, ako to prežívam. Prosím, ak máš nejaký zámer, pomôž mi to prijať. Dôverujem Ti. Veď Ty si mi dal život." ...Narodí sa dieťa. Nemusí mať oči, ktorými bude vidieť, uši, ktorými bude načúvať. Môže prísť na svet bez ruky, nohy. Narodí sa nedokonalé. Naozaj??? Možno tí navonok nedokonalí, majú krajšie vnútro, ako tí s dokonalým obalom. Je tu On, Boh, ktorý nás miluje takých, akí

smie. Má nás rád aj nedokonalých. Treba mu len dôverovať.

A.I.

Recenzia

John Eldredge: *Vezmi si svoj život späť. Každodenné cvičenia do bežného života vo svete, ktorý sa zbláznil.* Bratislava: Redemptoristi – Slovo medzi nami, 2020, 248 s.

MICHAELA MORAVČÍKOVÁ

Ten, kto zvykne čítať v kníhkupectve obal knihy od poslednej strany, bude v prípade tejto knihy zaskočený otázkou, kedy sa naposledy cítil celkom bezstarostne. Aj keď autor pripúšťa zjavnú neférovosť tejto otázky, predsa len konštatujúc ťažké časy pre nás všetkých, nabáda k zamysleniu sa nad tým, ako sa máme (každý jeden z nás) v poslednom čase. Čas je neúprosný, každým dňom sa približujeme k smrti, preto sa autor čitateľa pýta, či je väčšinu času šťastný, či sa cíti milovaný, či sa teší na budúcnosť alebo ako často pociťuje ľahkosť srdca. Každý, kto sa nad týmito otázkami zamyslí, nepochybne pocíti potrebu začítať sa do stránok tejto knihy. Tá má ambíciu byť osviežujúco jednoduchou príručkou pre obnovu života, ktorý je v poslednom období pre našu dušu extrémne vyčerpávajúci. Musíme vybavovať množstvo požiadaviek v záplave rôznych informácií. Pocit prázdnoty, deštrukcie, nekonečného opakujúceho sa bezvýsledného úsilia sú častými symptómami, ktoré si uvedomujeme vo svojich životoch. Kniha Johna Eldredga je príručkou o tom, ako si môžeme svoj život vziať späť praktizovaním niekoľ-

kých cvičení, ktoré autor nazýva milosťami. Vyzýva každého, aby začal obnovu svojej duše, oslobodil sa od bremena tragédií raneného sveta a objavil obnovujúcu moc krásy. K základným milostiam podľa Eldredga patrí naučiť sa začleniť si do svojho dňa „minútovú prestávku“, zastavenie sa, upokojenie, nadýchnutie sa a návrat k sebe samému a k Bohu. Jednoducho sa odvážme zotrvať šesťdesiat sekúnd v úplnom tichu a nechať všetko tak, ako je. Toto je príprava pre modlitbu, v ktorej je potrebné všetko odovzdať Ježišovi a zároveň ho požiadať o tesnejšie spojenie, zjednotenie a naplnenie života. Skúste a presvedčte sa, ako veľa vám môže dať jedna jediná minúta. Výborné je, že takúto prestávku si môže človek urobiť kdekoľvek: v aute, vo vlaku, v čakárni, alebo kdekoľvek inde, kde sa dokáže oslobodiť od svojho telefónu. Boh nekričí, preto je takáto prestávka jednou z možností vytvoriť si posvätný priestor a čas na stretnutie s ním. Ďalšou milosťou je „benevolentná odpútanosť“, keď sme schopní naozaj všetko zanechať. Musíme sa, slovami svätého Augustína, vyprázdniť od všetkého, čo nás naplnia, aby sme sa naplnili všetkým tým, v čom sme prázdni. Ide o nadobudnutie schopnosti vymaniť sa zo „zapletenia“ schopnosti zachovať zdravý odstup, vyskočiť zo začarovaného kruhu. Trápenie je len jednou zo stovky vecí, ktoré zaťažujú našu dušu, nebezpečnejšie je úprimné robenie si starostí, ktoré pre svoj objektívny výzor môže spôsobiť u človeka veľmi scestné predstavy o sebe samom. Človek sa veľmi ľahko nezdravým spôsobom zapletie do nejakých dramatických uda-

lostí a potom nedokáže jasne vidieť, vymedzovať hranice a reagovať slobodne. Nájst' cestu a vrátiť sa k Bohu a k sebe samému nám pomôže „napájanie sa krásou“, ktorou Boh štedro naplnil svet. Reflexia krásy je súčasťou starostlivosti o našu dušu. Krásu autor považuje za jednu z najväčších milostí, ktoré sme dostali, aby sme uzdravili svoju dušu a dokázali prijímať dobro, na ktorého existenciu krása priamo poukazuje. Od odpútanosti je odlišná ďalšia milosť, ktorá predstavuje schopnosť „jednoducho sa odpojiť“. Popri analýze podnetov, ktoré neprestajne útočia na našu pozornosť a vedú k neefektívnemu zaobchádzaniu s časom, klebeteniu, prázdny sľubom, mobilovej slepote, skákaniu od jednej veci k druhej, neschopnosti venovať sa jednej veci a skutočne sa do nej pohrúžiť, sa dočítame aj o dôležitosti byť v čomsi pevne zakorenený, čo prináša vytrvalú sústredenosť, zmysluplnosť a životodarnosť. Pretože zakorenený človek je človek schopný rozjímania. Súvisí to aj s hľadaním Boha, ktorého nenájde, ak mu nebudeme venovať svoju celú a nerozdelenú pozornosť. Čím väčší sme rozptýlení, tým menej sme prítomní pre svoju dušu, je to krátkodobá úľava pozerania na malé obrazovky s dlhodobými následkami. Ide o novú spoločensky akceptovanú verziu závislosti, ktorá nám bráni zotrvať vo vnútornom tichu. Láskavosť voči sebe samému je ďalšou milosťou. I keď si často uvedomujeme, že niekedy dávame svoju dušu bokom, aby sme plnili požiadavky, ktoré pred nás kladie život. Ak sme však schopní „nadeliť“ trochu láskavosti v podobe jednoduchých gest,

môže nám to zmeniť celý deň. Zároveň nám to pomôže naučiť sa skutočne zaobchádzať s ľuďmi ako so sebou, so svojim vlastným srdcom. Láskavosť voči sebe sa rozleje aj na ľudí okolo nás. Potrebujeme tiež odolať nástojčivej túžbe po extrémnej, výnimočnosti a reťazení úžasných zážitkov. Všetko nachádzame tu a teraz, v každodennosti, v malých veciach, a áno, aj mimoriadne zážitky sú vítané, ale nie závislosť od nich, ktorá nás oddeľuje od Boha, aj od seba samého. Byť k sebe láskavý znamená neočakávať od seba dokonalosť, ani od seba nežiadať, aby sme sa nejako cítili. Znamená to milosrdenstvo voči svojmu srdcu a láskavé znášanie pomalého putovania k Bohu. Je tiež potrebné dopriať si prechody, a

to najmä vtedy, keď naša duša zostane niekde za nami, keď nás ešte „nedobehla“. „Skákanie“ z jednej reality do inej bez nejakého prechodu je nepríjemné a zaťažujúce. Poznáme to najmä pri strate niekoho, alebo veľkých zmenách. Potrebujem čas a priestor na nabratie dychu pred ďalším stretnutím. Naša duša je nádoba, ktorú naplňa Boh, ale v nej pre neho nemáme dost miesta, ak je strhaná, vykoľajená a zničená. Súvisí to aj s tým, že hoci technika mala zjednodušiť náš život a uľahčiť nám prácu, všimame si, že nás zotročuje a vrhá do šialeného strojového rytmu. Boh nám často dáva príležitosť na prechod, ale nie vždy to spoznávame. Ak niekde musíme čakať, neznamená to, že sa musíme ponoriť do telefónu, ale môžeme sa ponoriť do seba a uvedomiť si vlastnú existenciu. Kladenie dôrazu na efektivitu silno ovplyvňuje všetky naše vzťahy. Siedmou milosťou, ktorú autor zdôrazňuje, je „ísť von“ a vnímať úchvatný živý svet. Je potrebné, aby sme si uvedomili, že väčšinu času trávime v nejakom (malom) priestore, falošnom svete s umelým osvetlením. Ako telesné bytosti potrebujeme aj telesný život s celou krásou zmyslov, akú nám Boh ponúka. Liturgia je dobrým príkladom naplnenia stretnutia s reálnym svetom, veď zúčastniac sa jej stojíme pred Bohom, alebo sa mu klaníme. Formuje nás realita, nie emotikony. Celkom iný životný pocit má človek po zaplávanií si v oceáne či jednoducho v jazere a rieke, ako bez takéhoto alebo podobného zážitku, keď sa stretáva so živlami. To ho napokon vedie aj k stretnutiu s Bohom, ktorý ich stvoril. Celá zem je plná Božej slávy (Iz

6,3) ako hovorí prorok Izaiáš. Ďalšou milosťou je pamätanie na toho, koho milujeme. Ide o hojnejšie nachádzanie Boha, ktorý nám dáva mnoho dôvodov na radosť celého nášho bytia. Čím viac Boha milujeme, tým väčšími sme schopnejší vnímať ho. Láska k Bohu nás otvára jeho prítomnosti a darom. Niekedy je pritom potrebné aj navrátiť sa k minútovej prestávke, benevolentnej odpútanosti a preberaniu kontroly nad svojou pozornosťou. Dôležitou schopnosťou je tiež upúšťanie od života svojho ega, ktoré nám pomôže prísť domov k Bohu. Prekážkami sú závisť, nenávisť, žiarlivosť, porovnávanie, hnev, s ktorými sa tak často stretávame na sociálnych sieťach. Internetový efekt straty zábran predstavuje stav, pri ktorom roky budovaný morálny systém spoločnosti rúcajú faktory ako anonymita, absencia komunikácie a autority. V reálnom svete vedie napokon k triumfu urazeného ega. Život ega nemyslí výlučne na druhý Kristov príchod, lebo sa sústreďuje na to, čo potrebuje tu a teraz. Autor tiež upriamuje našu pozornosť na potrebu starostlivosti o miesta v našej duši, ktoré sme dlhodobo zanedbávali. Hovorí o stratách a našom umenšovaní, ktoré so stratami súvisí. Upriamuje tiež našu sústredenosť na prosby, aby sme našli Boha. Prisľúbenie predsa znie: proste a dostanete. Jedenástou milosťou sú „dary pamäti“, úmyselné prehrávanie spomienok s cieľom obnoviť si dušu a vrátiť sa k Bohu. K tomu nám môžu pomôcť naše periodické osobné púte, či liturgie krásy a bezstarostné zahĺbenia sa. Ľudské bytosti sú pozoruhodné stvorenia, obdarované mimoriadnymi darmi a

schopnosťami. Tieto dary sú nám vlastné, keďže patria k našej ľudskosti. Mimoriadnou je aj mohutnosť našej pamäti. Z každého vzácneho okamihu sa stáva niečo minulé. Uvedomenie si strácania a plynutia času nás upriamuje na budúcnosť a nádej. Zábudlivosť je duchovná pandémia, ktorá nás ničí, aj preto máme pamätať a spomínať. Cvičiť sa v rozpomätávaní sa na dobrá, ktoré sme od Boha dostali, je dobrou cestou k tomu, aby sme si vzali svoj život späť. Môže nám v tom pomôcť, ak do svojej duše pustíme krásu. Ďalšia rada je zdanlivo samozrejma, máme „veriť“. Nie vždy sme v stave bezprostredného a dôverného spojenia s Bohom. Prenasledujú nás obavy, starosti, zlyhania, ktoré nám zaťažujú srdce. Jemné odpútanie sa od nich nám pomôže rozhodnúť sa veriť, že Boh stále stojí pri nás, pretože veľká časť našej viery spočíva v tomto našom rozhodnutí. „Skrytý život Boha v nás“ je ďalšou milosťou, ak to Bohu dovoľíme. Musíme sa snažiť nájsť akúsi udržiavajúcu milosť, silu, prítomnosť a vitalitu, ktorá je každodennou skúsenosťou Boha v našom vnútri. Ide to najmä prostredníctvom uzdravovania a obnovy vlastnej duše, nádoby, ktorú chce Boh naplniť. Je úžasné, že sa o svoju existenciu môžeme deliť s Božím Synom, skrze ktorého bolo všetko stvorené, a ktorý udržiava tento svet. Kresťanstvo je vlastne vzťahom. „Jednoduché každodenné veci“ nám môžu ukázať, že každý okamih svojho života prežívame pod nádhernou nebeskou klenbou, stačí len zodvihnúť hlavu a pozrieť sa nahor. Preto aby sme to dokázali, musíme zo svojho života odstrániť zhon a klásť

dôraz na modlitbu. Pri ostatnej vete iste kdeкто zodvihne obočie. Ako to urobiť? John Eldredge síce ponúka množstvo väčších i menších cvičení, návykov, praktík, ale najdôležitejšie je celkom iste jedno – neustále sa usilovať.

Autorka recenzie Michaela Moravčíková, Th.D. je riaditeľkou Ústavu pre právne otázky náboženskej slobody Právnickej fakulty Trnavskej univerzity v Trnave a spolupracovníčkou časopisu Viera a život, členkou jej redakčnej rady.

Jeruzalemský ruženec

Ponorenie sa do Veľkého týždňa zvláštnym spôsobom, pohrúženie sa do seba a modlitby, cítiť spojenie s utrpením nášho Pána Ježiša Krista, obetovať mu v modlitbe, tichu a samote všetko, čím sme, čo cítime, čo potrebujeme, čo nás ťaží, za čo ďakujeme, uznanie svojich hriechov, uzdravenie duše skrze Ježišovu obeť na kríži, živá spomienka na našich zomrelých – to je jeruzalemský ruženec a ešte niečo navyše – kto sa v zbožnosti tento vzácny ruženec pomodlí v tieto stanovené dni, tomu Pán Boh chce podarovať 25 duší z očistca a 25 zatvrdilých hriešnikov pohne k pravému pokániu. Táto pobožnosť sa má konať v PAŠIOVOM TÝŽDNI takto:

KVETNÁ NEDEĽA

Modlí sa 40x Otče náš a 40x Zdravas

Mária ku cti a chvále 40-denného pôstu so slovami: „Ježiš, ktorý sa za nás 40 dní postil.“

PONDELOK

Pripomínaj si 33 rokov Pána Ježiša a modli sa 33x Otče náš a 33x Zdravas Mária so slovami: „Ježiš, ktorý tu na zemi 33 rokov žil.“

UTOROK

Rozjímaj, ako bol Pán Ježiš za 30 strieborných predaný. Modli sa 30x Otče náš a 30x Zdravas Mária so slovami: „Ježiš, ktorý si bol za 30 strieborných predaný.“

STREDA

Modli sa 15x Otče náš a 15x Zdravas Mária so slovami: „Ježiš, ktorého hlava bola bolestne trním korunovaná.“

ZELENÝ ŠTVRTOK

Rozjímaj, ako 12 učeníkov opustilo Pána Ježiša a modli sa 12x Otče náš a 12x Zdravas Mária so slovami: „Ježiš, ktorý si bol 12 učeníkmi opustený.“

K tomu pridaj tri desiatky:

1. Desiatok: „Ježiš, ktorý sa bolestne lúčil so svojou Matkou.“
2. Desiatok: „Ježiš, ktorý sa na Olivovej hore krvou potil.“
3. Desiatok: „Ježiš, ktorého Matka čakala Jánovu správu a s veľkým žiaľom si vypočula, že jej Syna zajali.“

VEĽKÝ PIATOK

Modli sa 5x Otče náš a 5x Zdravas Mária na česť 5 rán Kristových so slovami: „Ježiš, o ktorého 5-tich ranách rozjímame.“

K tomu pridaj tri desiatky:

1. Desiatok: „Ježiš, ktorý pre nás ťažký kríž niesol.“
2. Desiatok: „Ježiš, ktorého umučenie si Panna sama pod krížom prežívala a Jeho umieranie videla.“

3. Desiatok: „Ježiš, ktorý sa s Tebou Matka z križa lúčil:“

BIELA SOBOTA

Rozjímaj, ako Pán Ježiš 40hodín ležal v hrobe a modli sa 40x Otče náš a 40x Zdravas Mária so slovami: „Ježiš, ktorý si pre nás 40hodín v hrobe ležal.“

K tomu pridaj tri desiatky:

1. Desiatok: „Ježiš, ktorého dobrý priatelia voňavými masťami namazali.“

2. Desiatok: „Ježiš, ktorého si Matka s priateľmi k hrobu odprevádzala.“

3. Desiatok: „Ježiš, ktorý slávne z hrobu vstal.“

spracovala Z.K.

Mama

*Slnko už klope na oblok
je cítiť ako hreje,
zasa je nový deň,
no smutné srdce mamy
veru nezohreje.*

*Sedí smutná, opustená
na všetko pripravená
prežiť zasa dlhý deň,
priloží polienko na oheň.*

*Pohľadte vlasy svojej mamy sivé,
a buďte k nej aspoň trochu milé
veď koľko nocí pre Vás preplakala,
aby z Vás dobrých ľudí vchovala.*

*Nezabúdajte na svoje mamy,
ktoré sa o Vás s láskou starali
čakajú na Vás, chcú pocítiť Vašu lásku,
ísť s Vami aspoň na vychádzku.*

*Ťažký a dlhý je pre nich každý deň
keď zostali opustené, modlia sa, čakajú
na Vás, na Vašu návštevu.*

*Veľa je takých mám, ktoré ich deti opustili
Aby sa oni mali dobre,
na mamy nemysleli.*

*Smutná sa pozerá do okna zrána
už 25 rokov je celkom sama.
A prečo, Bože? Cudzí jej nepomôže.*

*Ešte si niečo uvarí, umyje sa sama
taká je dobrá Vaša mama.
Ak jej dá Pán Boh ešte pár rokov života,
vždy povie všetko je
Božia dobrota.*

*Tak rada by som svoju mamu navštívila
zomrela mladá, 54 rokov mala,
tak veľmi ma milovala a pomáhala.*

*Keď zomrela mala som dve deti
boli ešte malé dnes im o starej
mame rozprávam stále.*

*Veľa lásky by ste
dostali od starej mamy
mnoho vecí by ste sa od nej naučili
také sú naše drahé mamy.*

*Nezabúdajme pomáhať
a navštevovať svoje mamy
myslíme na to, že možno raz
aj my zostaneme sami.*

Silvester

Každý rok na Silvestra sa zamýšľam, aký ďalší rok nás čaká. Či sa mám obávať, alebo vstupovať do neho s nádejou. Vždy si vyberám radšej tú nádej. Ak by som však pred rokom vedela, čím všetkým budeme musieť prejsť, neviem, či by som bola taká optimistická. V januári a februári sme všetci doma dostali ťažký covid. Vo februári zomrela Tomášova mama, pár dni na to Tomášov krstný otec, pár dní na to skončil Tomáš v nemocnici na kyslíku, potom som ja doma preležala dva mesiace s komplikovaným Covidom a 4 chorými deťmi. V júli zomrel náhle môj dedko. V auguste lekári zistili Tomášovmu otcovi rakovinu pľúc v pokročilom štádiu. Prežili sme mesiac sami bez Tomáša, kým on opatroval svokra. V septembri Tomášov otec zomrel... Ak by som si čítala len túto časť príbehu, videla by som úplne beznádejný rok plný utrpenia, bolesti a smrti. Ale toto bola iba jedna stránka roku. Druhá bola, že po celý tento rok nás všetkým veľmi intenzívne sprevádzal Boh, niesol nás cez všetky náročné situácie na svojich rukách, utieral naše slzy, ktorých nebolo málo a utešoval nás vo chvíľach zúfalstva. Posielal nám do cesty ľudí, ktorí nám neustále pomáhali, modlili sa za nás, podporovali nás. Tomáša uzdravil z covidu, aby sa mohol vrátiť domov k nám. Mňa uzdravil tiež a dokonca mi umožnil pravidelne intenzívne športovať a chudnúť, o čom som vo chvíľach mojej choroby a slabosti ani nesnívala. Spoznali sme množstvo

nových úžasných ľudí, nových priateľov. Prvý krát mi zverejnili v časopisoch článok a to hneď 3x za rok, o čom som predtým ani len nesnívala. Veľa sme sa doma smiali, bláznili, boli na mnohých výletoch, na chate a tešili sa z bežných každodenných maličkostí. A to, čo nás malo pôvodne položiť, nás ešte posilnilo. Tak čo si teda vyberám na ďalší rok? Volím si znovu NÁDEJ. Pretože už viem, že nech by prišlo čokoľvek, Boh nás nikdy neopustí. Prajem vám všetkým, nech vás sprevádza nádej, pokoj, radosť a zdravie. Nech vás naplnia Jeho LÁSKA. Ďakujem vám všetkým veľmi pekne za každú jednu pomoc, modlitbu, potechu, ktorú ste nám tento rok poskytlí.

Eva Hercegová

Február v našej farnosti

krsty:

- * Lukáš Sekera, Trnava
- * Amália Marhavá, Suchá nad Parnou

pohreby:

- + Marián Jankovský, Suchá nad Parnou, 66 r.
- + Anna Holovičová Balciráková, Košolná, 61 r.

Farské oznamy

Bohoslužby na marec a apríl 2022

*rozpis je orientačný, rozhodujúce sú
nedel'né farské oznamy*

Sv. omše cez týždeň

utorok až piatok v Suchej o 17:00

streda v Košolnej o 16:00

štvrtok vo Zvončine o 16:00

nedel'a: v Suchej 7:30 a 10:30, Zvončín,
Košolná 9:00 (sobota večer 17:00 s plat-
nosťou na nedel'ňu)

Rozhodujúce sú farské oznamy.

krížová cesta

v Suchej – v piatok 16:15 hod, v nedel'ňu

15:00 hod., v Košolnej – v nedel'ňu 14:00

hod, vo Zvončine v nedel'ňu – 15:00 hod.

litánie

V Suchej v nedel'ňu po farskej sv. omši.

adorácia

Vždy vo štvrtok po večernej sv. omši

Sviatky a významné dni v marci a apríli 2022:

2. marca	– Popolcová streda
19. marca	– sv. Jozefa, ženícha
Preblahoslavenej Panny
Márie, slávnosť
25. marca	– Zvestovanie Pána, slávnosť
10. apríla	– Palmová (Kvetná) nedel'a
14. apríla	– Zelený štvrtok
15. apríla	– Veľký piatok
16. apríla	– Biela sobota
17. apríla	– Veľkonočná nedel'a
Pánovho zmŕtvychvstania
24. apríla	– Nedel'a Božieho
milosrdenstva

*„Ked' zasievame dobro voči druhým,
sme účastní na Božej veľkodušnosti.“*

pápež František

Úmysly Apoštolátu modlitby na marec 2022

- **Úmysel Svätého Otca:** Modlime sa, aby sme ako kresťania tvárou v tvár bioetickým problémom vždy podporovali ochranu života modlitbou aj skutkami.
- **Úmysel našich biskupov:** Aby naše rodiny dokázali prekonávať všetky problémy a ťažkosti podľa vzoru Svätej rodiny.

Úmysly Apoštolátu modlitby na apríl 2022

- **Úmysel Svätého Otca:** Modlime sa za zdravotníckych pracovníkov, ktorí sa starajú o chorých a starých ľudí, aby ich predovšetkým v najchudobnejších krajinách podporovali vlády aj miestne samosprávy.
- **Úmysel našich biskupov:** Aby kresťania pravdivým ohlasovaním evanjelia odôvodňovali pravý zmysel života a nádeje.

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY
Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť
Suchá nad Parnou, č. 431, PŠC 919 01. Tel.:
033 / 55 80 144.
šéfredaktor: Milan Cehlárik, administrátor
grafický editor: Daniela Zsigraiová
náklad: 400 výtlačkov
S povolením Arcibiskupského úradu
v Trnave zo dňa 3.8.1998, č. 2663/98
Registrácia MK SR, č. 1/2001
ISSN 1337-5849

Cena: dobrovoľný príspevok